

maal, overensstemmende med Trd. 15de Juni 1792, § 11.

Den, der har Panteret eller anden reel Sikkerhedsret i Godset, hvortil Gaarden hører, kan ikke forhindre saadan Overdragelse.

Dog skal den i nærværende Paragraph Fæsterne hjemlede Ret kun være gjældende med de Indskrænkninger, som følge af de i §§ 5, 6, 7, 8, 9 indeholdte Bestemmelser.

§ 5.

Har Eieren eller Besidderen af saadant Fæstegods eller, forsaavidt han har faaet samme ved Auy eller ifølge fideicommissariff- Bestemmelse, hans Formand eller Formand i Besiddelsen, inden Begyndelsen af Aaret 1860, ifølge frivillig, underhaanden affluttet Overenskomst, ved Skjøde eller thinglæst Kjøbecontract, til Fæsterne eller deres Enter eller deres Livsarvinger eller Svigerbørn, til fuldstændig Eieendom eller Arvefæste med Ret til at pantsætte og sælge, overdraget mindst en Fjerdedeel af det Hartkorn, som samtlige Fæstegaarde under Godset eller det samlede Lehn, Stamhuus eller Fideicommiss udgjorde den 1ste Januar 1847 — derunder dog ikke indbefattet, hvad der siden den Tid er overdraget til Selveiendom eller Arvefæste, enten underhaanden til Andre end de fornævnte Personer eller ved offentlig Auction — da skal den i § 4 hjemlede Afgang til at fordrø Afløsning af det tilbagestaaende Fæstegods mod ham først kunne gjøres gjældende fra Begyndelsen af Aaret 1865.

Har han inden den Tid paa lige Maade overdraget ialt Halvdelen af Fæstegodssets fornævnte Hartkorn, udsættes denne Retts Anvendelse imod ham endvidere indtil Begyndelsen af Aaret 1868.

Er inden den Tid paa samme Maade ialt tre Fjerdedele af Bøndergodset overgaaede til Selveiendom eller Arvefæste, da kunne Fæsterne af de tilbagestaaende Gaarde først forlange sig disse overdragne efter Taxation fra Begyndelsen af Aaret 1870.

Forestaaende Bestemmelser skulle ogsaa finde Anvendelse paa Bestyrelserne af Kirker, Hospitaller, Klosters og andre offentlige Stiftelser, hvortil der hører Fæstegods.

§ 6.

Den Eier, Besidder eller Bestyrelse, som vil gjøre den i foregaaende Paragraph hjemlede Ret gjældende, har derom inden Udløbet af fornævnte Tidsfrister til vedkommende Amtmand at indgive et til Indenrigsministeriet fillet Andragende, ledsaget af Attester fra vedkommende Retskrivere og andre Beviistligheder, saavel om det Hartkorn, samtlige vedkommende Fæstegaarde efter fornævnte Regler udgjorde ved Begyndelsen af 1848, som om de senere foregaaede Overdragelser. Indenrigsministeren skal da uden Ophold ved sin Resolution afgjøre, om Lovens Betingelser ere opfyldte, hvorom saavel Eierne som samtlige Fæstere skulle underrettes. Indtil saadan Resolution er falden, skal Amtmandens Tilstaaelse for Andragendets betimelige Indlevering være tilstrækkelig til at suspendere Afsløsningsrettens Anvendelse.

§ 7.

Udser Eieren, Besidderen eller Bestyrelsen af saadant Fæstegods, uden at være i det i § 5 omhandlede Tilfælde, dog at erholde Udsættelse med Anvendelsen af den i § 4 hjemlede Afsløsningsret, da har han i Begyndelsen af Aaret 1859 til Amtmanden at indgive en nøiagtig Fortegnelse over samtlige under Godset, Lehnet, Stamhuset, Fideicommisset eller Stiftelsen hørende Bøndergaarde, med Tilføining af de Bilkaar, hvorunder han er villig til, i Tidsrummet fra Begyndelsen af 1860 indtil Udgangen af 1867, at overdrage enhver af dem til fuldkommen Selveiendom. Et Tilbud fra Besidderen af Lehn, Stamhuus eller Fideicommiss, eller fra Bestyrelsen af Kirker, Hospitaller, Klosters eller andre offentlige Stiftelser, maa det være ledsaget af Beviis for, at der fra vedkommende Overbestyrelses Side Intet er til Hinder derfor. Dette Tilbud, for hvis Modtagelse Amtmanden skal meddele sin Tilstaaelse, er bindende for Udstederen, indtil Sagen er afgjort paa følgende Maade.

§ 8.

Af tvende Gjenparter, der skulle ledsage fornævnte Tilbud, sender Amtmanden den ene til Formanden for den Taxationscommissions, som, overensstemmende med denne Lovs Cap.